

I Overensstemmelse hermed mente man ogsaa at maatte fastholde den gældende Regel i § 38 om Skattens Inddrivelse, hvortil kommer, at denne Bestemmelse formentlig i Praksis gennemføres paa saare lempelig Maade og i hvert Fald aldrig vides at have givet Anledning til Besværinger.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om fremmede Landes Beskatning af danske Selskabers Virksomhed dersteds bemærkes, at det vel er Ministeriet bekendt, at forskellige fremmede Stater søger at inddrage Udbyttet af saadan Virksomhed under Beskatning, men at man i øvrigt ikke er i Besiddelse af nærmere Oplysning om Beskatningens Betingelser og Omfang i de enkelte Tilfælde. Dog har man den Opfattelse, at hele denne Beskatning — selv i Tilfælde, hvor den ikke gennem særlige traktat- eller koncessionsmæssige Vedtagelser maatte være udelukket eller begrænset — i Almindelighed kun er af ringe Betydning. Alene for saa vidt angaar danske Rederiers Indtægter fra Skibsfart paa udenlandsk Havn, har der fra forskellige Staters Side været Tilløb til at søge en mere energisk Beskatning gennemført, men dog i Hovedsagen kun i Tilfælde, hvor vedkommende Rederi holdt Filial, Kontor eller fast Agent i vedkommende fremmede Stat. Da fremmede Rederier som Regel ikke beskattes her i Landet af Indtægter, hidrørende fra deres Fart paa dansk Havn, er der fra Udenrigsministeriets Side efter Korrespondance med Finansministeriet gjort Henstilling overfor vedkommende fremmede Stater i Anledning af nævnte Beskatningsforslag, og om end de paagældende Forhandlinger, saa vidt Finansministeriet bekendt, ikke endnu er bragt til Afslutning, mener man dog, at Udlandets Beskatning heller ikke paa dette Omraade er af væsentlig Betydning.

C. V. Bramsnæs.

Hude.

Til Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 149 af 10. April 1922 om Indkomst- og Formueskat til Staten.